

Sygn. akt VI Ka 148/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja

Protokolant Małgorzata Dzieniszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013r.

sprawy P. H.

oskarżonego z art. 278§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 8 stycznia 2013r. sygn. akt II K 1212/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. H. w ten sposób, że z punktu III części dyspozytywnej eliminuje sformułowanie „w okresie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku”,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. H. został oskarżony o to, że:

w dniu 27 września 2012 r. w B. na ul. (...) w Przychodni (...) zabrał w celu przywłaszczenia portfel o wartości 10 PLN z zawartością pieniędzy w kwocie 530 PLN o łącznej wartości 540 PLN na szkodę M. K.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 8 stycznia 2013 r. w sprawie II K 1212/12:

I. uznał oskarżonego P. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym:

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności dnia 27 września 2012 r. przyjmując że jeden dzień zatrzymania równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwoty 138,81 (sto trzydzieści osiem 81/100) złotych w okresie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, w zakresie orzeczenia o środku karnym, zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, art. 46 § 1 k.k., polegającą na określeniu terminu obowiązku naprawienia szkody, przy braku ku temu podstawy prawnej, konsekwencją czego jest pozbawienie pokrzywdzonej możliwości wystąpienia do Sądu o nadanie wyrokowi klauzuli wykonalności przez okres 3 miesięcy.

W oparciu o powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie III jego sentencji poprzez uchylenie określenia terminu zapłaty kwoty 138,81 zł na rzecz M. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie prawidłowe postępowanie, a zgromadzone dowody poddał obiektywnej ocenie, i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Wątpliwości nie budzi prawidłowość kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu P. H. czynu. Orzeczona wobec oskarżonego kara, przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k., w żadnym razie nie jest rażąco niesprawiedliwa.

Nie sposób nie podzielić jednak zarzutu, że Sąd I instancji, skazując P. H. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i orzekając wobec niego obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. z określeniem terminu 3 miesięcy do wykonania tego obowiązku, dopuścił się obrazy przepisu art. 46 § 1 k.k.

Obowiązek naprawienia szkody orzekany przez sąd karny na podstawie przytoczonego przepisu stanowi środek karny (art. 39 pkt 5 k.k.) i jako instytucja prawa karnego materialnego ma charakter samoistny i imperatywny, a wynikające z jego treści zobowiązania oskarżonego i uprawnienia pokrzywdzonego, z chwilą uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o jego orzeczeniu, będąc samodzielny tytułem egzekucyjnym, nie wymagają już dalszego kształtowania przez jakikolwiek inny podmiot poza uprawnionym beneficjentem (art. 196 § 1 k.k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.k.w.). W tym wypadku, tylko i wyłącznie wola uprawnionego rozstrzyga o terminie dochodzenia przezeń zasądzonego roszczenia, a zatem wykonanie tego obowiązku przez oskarżonego (skazanego) nie może być obwarowane z urzędu żadnymi terminami (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 października 2006 r., sygn. II AKa 262/06).

Tym właśnie środkiem karnym orzekany na podstawie art. 46 § 1 k.k. różni się od, podobnego co do istoty, obowiązku probacyjnego polegającego na nałożeniu na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody (art. 72 § 2 k.k.), którego termin i sposób wykonania – stosownie do treści art. 74 § 1 k.k. – może zostać ukształtowany przez Sąd orzekający przy jednoczesnym uwzględnieniu stanowiska oskarżonego.

Skoro ustalenie przez Sąd orzekający w punkcie III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku trzymiesięcznego terminu dla wykonania orzeczonego środka karnego przez oskarżonego P. H. nastąpiło z naruszeniem prawa materialnego, zaskarżony wyrok wymagał korekty zgodnie z wnioskiem końcowym apelacji. Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zatem zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. H. w ten sposób, że z punktu III części dyspozytywnej wyeliminował sformułowanie „w okresie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku”, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd obciążył nimi Skarb Państwa ze względów słuszności, bowiem postępowanie odwoławcze skutkujące korektą zaskarżonego wyroku toczyło się wyłącznie z powodu uchybień Sądu I instancji.